

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ δρ. 8,—
Ἑξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἑτησίᾳ φρ. 10,—
Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 19 Ἰανουαρίου 1913

Ἔτος 35^{ον}.—Ἀριθ. 8

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

—Πρέπει νὰ ἐργάζεται κι' αὐτός!

—Ὅπως ὅλοι μας!

Ἀπορθασυνθεὶς ὁ χονδρὸς ἀμαξῆς ἀπὸ τὰς ἐνθαρρύνσεις τῶν συναδέλφων του, ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπιβληθῇ διὰ τῆς βίας εἰς τὸν μικρὸν ἀνυπότακτον καὶ ἔρξας αὐτὸν ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὸν ἔσυρε διὰ τῆς αὐλῆς μέχρι τῆς θύρας τῶν μαγειρείων.

—Ἔννοια σου, ὠρύετο, καὶ θὰ σὲ κάμω ἐγὼ νὰ δουλέψῃς μὲ τὸ στανιό. Ἔλα, λέγε! θὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ λισγάρι νὰ πᾶς στὸ σταῦλο, ναὶ ἢ ὄχι;

—Ὁχι! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, ἀτάραχος πάντοτε.

—Καὶ γιατί, σὲ παρακαλῶ; Ἔλα, μίλα, γιατί θὰ σοῦ τῇ στραψῶ!

Ὁ Μπόμπης δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερον. Ἐρεθισμένος ἀπὸ τὰς ὕβρεις καὶ τὰς εἰρωνείας τοῦ ὑπηρετικοῦ καὶ θέλων νὰποστομώσῃ ἀπαξ διαπαντὸς τὸν κτηνώδη ἀμαξῆν, ἄφηκε νὰ τῷ διαφύγουν τὰ ἀσύνητα αὐτὰ λόγια:

—Εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου Δουκός, μάλιστα. Ἡ ὑπηρεσία μου ὅμως δὲν εἶνε νὰ καθαρίζω τὸ παχνί.

—Ἀλλὰ; . . . ποῖα εἶνε ἡ ὑπηρεσία σου; ἤρώτησε σαρκαστικῶς ὁ Κουρτοῦ.

—Εἶνε, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ Μπόμπης, νὰ καθαλλικεύω στὶς κυρσες τὸ ἄλογο τοῦ κυρίου δουκός· εἶνε νὰ τὸν κάμνω νὰ κερδίσῃ τριακόσιες χιλιάδες λίβρες, ὅπως θὰ τὸν κάμω νὰ τὴς κερδίσῃ σὲ τρεῖς ἐβδομάδες, ὅταν θὰ τρέξῃ τὸ ἄλογο Πέρτενερ, ποῦ θὰ πάγῃ νὰ τὸ πάρῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Αὐτὴ εἶνε ἡ ὑπηρεσία μου!.. Καὶ τώρα, ἀφίστε με ἡσυχο!

Ἡ ἀπάντησις αὐτῇ τοῦ μικροῦ Ἀγγλέυ ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὴν ὀμηγυριν. Καὶ κάποιος ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς ἀνέκραξεν:

—Ἀλήθεια λέει! Πρὸ ὀλίγου ἤκουσα νὰ μιλῶν γιὰ τὸ στοίχημα τῶν τριακοσίων χιλιάδων λιβρῶν, στὸ χασαπικο.

Αἱ πρὸς τὸν Μπόμπην διαθέσεις τοῦ ὑπηρετικοῦ μετεβλήθησαν. Χάρις εἰς τὴν μεγάλην εἰδησιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνακινῶσθαι, ὁ μικρὸς τζόκευ ἔγεινεν εὐθὺς ὑποκείμενον σημαντικόν. Αἱ εἰρωνεῖαι, αἱ ὕβρεις ἔπαυσαν. Καὶ ὅλοι τὸν περιετοιχίζαν τώρα, ἐρωτῶντες μὲ περιέργειαν περὶ τοῦ μεγάλου γεγονότος, τὸ ὅποιον προητοιμάζετο καὶ τοῦ ὁποίου αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ ἥρωας.

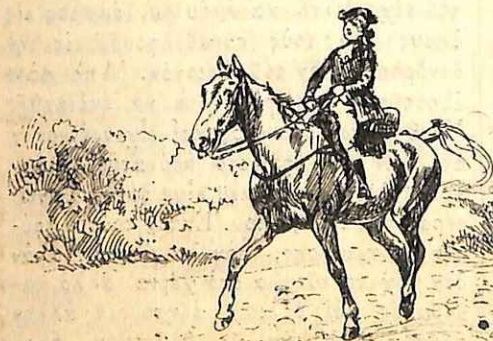
«Σὺ, ἀλήθεια, θὰ καθαλλικεύῃς τὸ ἄλογο;»
(Σελ. 61, στ. γ')

—Ἀλήθεια λοιπόν; ἐρωτοῦσεν ὁ μάγειρος. Ὁ κύριός μας ἐστοιχημάτισε τριακόσιες χιλιάδες λίβρες, ὅτι τῷ ἄλογό του θὰ νικήσῃ στὶς κυρσες;

—Ὁλόκληρη περιουσία, διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ θυρωρὸς.

—Καὶ σὺ, ἀλήθεια, θὰ καθαλλικεύῃς τὸ ἄλογο; Καὶ θὰ πᾶς νὰ τὸ φέρῃς ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία; Πές μας τὰ λοιπόν, πές μας τὰ ὅλα!

Ὁ Μπόμπης, εὐχαριστημένος ποῦ ἔπαυσαν νὰ τὸν κακομεταχειρίζονται, δὲν ἔδειξε καμμίαν δυσκολίαν νὰ τοῖς διηγήθῃ ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς μεγάλης ἵπποδρομίας, ἡ ὁποία προητοιμάζετο καὶ τῆς ὁποίας, ἔλεγεν, αὐτὸς ἦτο ὁ ὑποκινητής, διότι αὐτὸς εἶχε συμβουλευθῇ τὸν κύριόν του νὰ προσκαλέσῃ εἰς στοίχημα τὸν μαρκήσιον Κονφλάν. Τοῖς εἶπεν ἀκόμη, ὅτι αἱ ἵπποδρομιαί αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἦσαν κοινότατον πρᾶγμα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου εἶχεν ἤδη λάβῃ τὴν τι-

«Δὲν ἐσκέφθη οὔτε μίαν φορὰ νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ πρὸς τὸν...» (Σελ. 62, στ. γ')

μην να καθυστερήσει μίαν φοράν ένα νικητήν ἵππον. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸν τὸν ἀπαράμιλλον, τὸν ἀκατανίκητον Πέρτενερ, θὰ ἐπὶ γαίῃς τώρα νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν.

Τὰ πολλὰ λόγια βλέπουν!

Ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἰδίαν του διήγησιν, ὁ μικρὸς τζόκευ δὲν ἀντελήφθη, ὅτι ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ὑπέρτατος τοῦ μεγάρου, ἐστέκετο ἕνας ἄνθρωπος ξένος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθῃ προηγουμένως νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀμαξῶν Κουρτοῦ καί, μόλις ἤρχισεν ὁ καυγᾶς μετὰ τὸν Μπόμπη, ἐκρύβθη ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ σταύλου.

Ἐὰν ὁ Μπόμπη, μεθυμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν, δὲν ἀπερροφᾷ τώρα ἀπὸ τὴν ἐπιδεικτικὴν ἐκείνην ἐκθεσὶν τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἐμπιστευτικῆς του ἀποστολῆς, θάναυζον ἔτι βελτίως τὰ ἀλλοιῶρα μάτια, τὰ ἄτακτα μαλλιά καὶ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα τοῦ ἐχθροῦ του Λωρᾶν, τοῦ ὑπέρτατος ἐκείνου, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχε γρονθοκοπήσῃ εἰς τὸ Τριανόν. Ἀλλὰ ποῦ νὰ προσέξῃ! Δὲν ἔβλεπε γύρω του πορὰ μόνον ἀνθρώπους κρεμασμένους μετὰ θυμωμένον ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Καὶ αὐτὸ τὸν ἐκολάκευε τόσο πολύ, ὥστε ἐξηκολούθησε νὰ φλυαρῇ ἀτελείωτα. Οὕτως ἀπεκάλυψεν ὅλα του τὰ σχέδια. Ἀνῆγγειλεν, ὅτι θὰ ἐπὶ γαίῃς εἰς τὸ Οὐίμπλντὸν νὰ ζητήσῃ τὸν Πέρτενερ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος καὶ ὅτι ὁ γηραιὸς του διδάσκαλος Τὸμ Τσάρλεϋ θὰ ὑπεχρεωτοῦ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸν περίφημον ἵππον, ἐπειδὴ εἶχεν εἰς τὴν τσέπην του γράμμα τοῦ κυρίου του, τοῦ λόρδου Πέρου, διατάσσον αὐτὸν νὰ κάμῃ οὕτω.

Ὁ Λωρᾶν, ὁ ὁποῖος ἤκουε μετὰ τῶν ἄλλων αὐτὴν τὴν διήγησιν, ἔδειξε μίαν στιγμήν, ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ κούσῃ περισσότερο. Αὐτὰ τοῦ ἐφθάναν. Καὶ ἀφίσας τὸν μικρὸν Ἀγγλὸν νὰ λέγῃ, ἐγγλύστερ σιγὰ - σιγὰ ὡς τὴν θύραν καὶ ἐφυγεν ἀπὸ τὸ μέγαρον Λωξέν. Ὁ Μπόμπη οὕτε τὴν πορτοσίαν του ἀντελήφθη οὐτε ἐν βλέμμα συνεννοήσεως εἶδε, τὸ ὅπου ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἀντήλαξε σιγὰ μετὰ τὸν ἀμαξῶν.

Μόλις εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον, ὁ Λωρᾶν ἤρχισε νὰ τρέχῃ, συλλογιζόμενος μετὰ μοχθηρὸν μετὰ τὸν κύριόν μου. Αὐτὸ τὸ παληόπαιδο νομίζει πῶς θὰ πάῃ νὰ φέρῃ τὸν Πέρτενερ γιὰ τὴν κοῦρσιν τοῦ Μαΐου...

Ἐ, λοιπὸν ἀπατάται πολὺ! Τὸ ἀκατανίκητο αὐτὸ ἄλογο δὲν θὰ τὸ

φέρῃ τοῦ λόγου του. Θὰ τὸ φέρω ἐγώ. Καὶ τίς τριακοῖς χιλιάδες λίβρες δὲν θὰ τίς κερδίῃ ὁ δούξ Λωξέν, ἀλλὰ ὁ μαρκήσιος Κονφλάν, ποῦ θὰ μοῦ δώσῃ βέβαια ἀπ' αὐτὰς ἕνα μέρος!

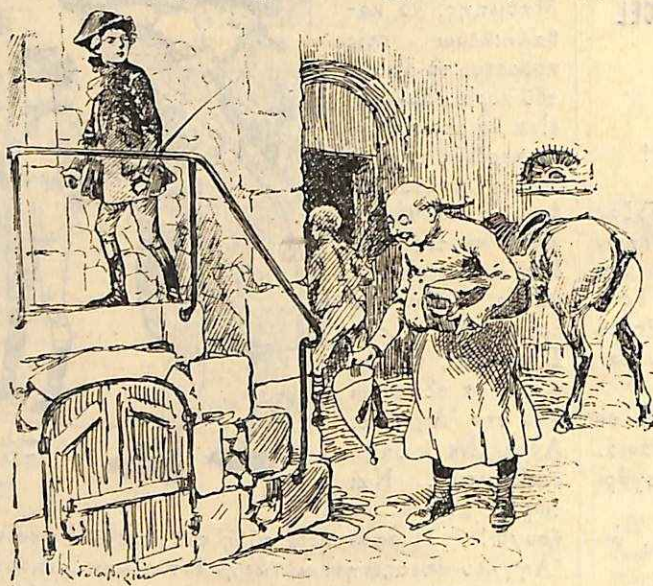
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΚΡΕΙΤΤΟ

Ἐμπιστοσύνη καὶ δόλος.

Ποῖο παιδί, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἦτο εὐτυχέστερον ἀπὸ τὸν φίλον μας Μπόμπη; Καθάλλω εἰς ἕνα λαμπρὸ ἄλογο, ἔτρεχε χαρούμενος, σφυρίζων ὅσον δυνατότερα ἤμπορούσε τὸ Γιάννη Ντῶντλ.

Ὁ μικρὸς τζόκευ εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ μέγαρον Λωξέν τὰ χροῶματα, καὶ ἀφ' οὗ ἐπέρασε χωρὶς δυσκολίαν τὴν πύλην τῆς Βιλλέτης, ἐπὶ τὸν βασιλικὸν δρόμον τῆς Βουλώνης, ἀπὸ τὴν ὁ

«Ὁ Μυλῶρδος θὰ μείνῃ εὐχαριστῆμένος! ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος ὑποκλινόμενος...»

ποῖαν ἐσκόπευε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ διὰ τὴν Ἀγγλίαν.

Ὁ Μπόμπη ἦτο κατευχαριστῆμένος διότι καὶ ἡ πρωία ἦτο ὡραία, καὶ ὁ ἀπριλιάτικος ἥλιος ἐφώτιζε μετὰ γλυκὺ φῶς τὸν λευκὸν δρόμον καὶ τὰ πράσινα λιβάδια, καὶ διότι τὸ ἄλογόν του ἔτρεχε καλά, καὶ διότι ἀκόμη ἠσθάνετο τὴν εὐχάριστον πίεσιν μιᾶς δερματίνης ζώνης, ἡ ὁποία περιεῖχεν ἑκατὸν χρυσὰ σκουδά, πού τοῦ τὰ ἔδωκε, πρὶν φύγῃ, ὁ κύριός του, διὰ τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδίου καὶ διὰ τὰ τζίν τοῦ Τὸμ Τσάρλεϋ.

Ὁ μολογῆσας, ὅτι δὲν ἐχρειάζοντο καὶ περισσότερα πράγματα διὰ νὰ εἶνε τελείως εὐχαριστῆμενον ἕνα παιδί δώδεκα ἐτῶν!

Ἐτρεχε λοιπὸν καὶ δὲν διέκοπτε τὸ αἰώνιον σφύριγμά του, παρὰ διὰ νὰ μολογῇ ὡς ἐξῆς:

— Ὡλλ ράϊτ, μίστερ Μπόμπ! Εἰσαι, μὰ τὴν πίστι μου, πολὺ τυχερὸ παιδί ἀφ' οὗ κατ' ὠρῶσες νὰ ἐμπνεύσης τόσο

ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν κύριόν σου. Ναί, μὰ αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ, μίστερ Μπόμπ! πρέπει ἀκόμη καὶ νὰ δικαιολογήσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην σου, μετὰ τὰ ἐπιστηρίψῃς γρήγορα εἰς Παρίσι μαζί μετὰ τὸν Πέρτενερ, καὶ μετὰ τὸ νὰ νικήσῃς εἰς τὴν κούρσιν, γιὰ νὰ κερδίῃς ὁ κύριός σου τὸ μεγάλο ποσὸν τοῦ χρειάζεται... Τί ἀστῆρες, ἀλήθεια, ὁ δούξ Λωξέν, νὰ φαντάζεται πῶς μποροῦσε ποτὲ νὰ νικήσῃ μετὰ τὸ Βέλος του! ἕνα ἄλογο χοντρὸν ὡς βαρέλιν, πού λαχναρίζει καὶ στάζει ἰδρώτα ὅρα τρέξῃ μισὸ μίλλιν!.. Εὐτυχῶς ποῦ βρέθηκα ἐγὼ γιὰ νὰ τὸν σώσω... Ναί, μὰ γιὰ νὰ τὸν σώσω, δὲν πρέπει νὰ χάσω στιγμήν. Ἄς κάμω πάλι τὸ λογαριασμό μου. Σήμερα ἔχομε 16 Ἀπριλίου. Γιὰ νὰ φθάσῃς εἰς Βουλώνη, θὰ μοῦ χρειασθοῦν, καθὼς μοῦ εἶπεν ὁ κύριός μου, ἑπτὰ, ὀκτὼ ἡμέρες... Δύο ἡμέρες ἀκόμη γιὰ νὰ γυρίσω... νά, φθονομε κοντὰ στίς 6 Μαΐου!.. Ὁ ἄρτος, μίστερ Μπόμπ! Πούλλ, οὐπ!

Ταῦτα λέγων ὁ μικρὸς τζόκευ, ἐπιδέχθη τὰ πλεῖστα τοῦ ἀλόγου του, τὸ ὅπου, περὶ τὸν εἰς τὸν ἀναβάτην, ἐξηκούσθαι κανονικὸν καὶ ρυθμικὸν τὸν τριποδισμὸν του ἐπὶ τοῦ ὁμαλοῦ καὶ ἐρήμου δρόμου.

Οὕτως ἐταξίδευσεν ὁ μικρὸς τζόκευ τὴν ἡμέραν, μόλις σταματήσας μίαν ὥραν τὸ μεσημέρι διὰ νὰ ξεκουράσῃ τὸ ἄλογόν του καὶ διὰ νὰ φάγῃ κατὰ τὴν ἐν πανδοχεῖον.

Ὁ μικρὸς μας φίλος ἦτο τόσο βυθισμένος εἰς τὰς εὐτυχεῖς του σκέψεις καὶ τόσο τὸν κατεῖχεν ἡ ἰδέα νὰ μὴ χάσῃ λεπτόν, ὥστε δὲν ἐσκέφθη οὐτε μίαν φοράν νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἰδῇ ὀπίσω του. Διὰ τὴν ἄλλω τὴν νὰ τὸ κάμῃ; Τί ἤμπορεῖς νὰ φεῖς;

Ὁ μικρὸς τζόκευ;

Καὶ ὅμως! Ἐνῶ ἐπερχόμην ἀνυπόπτως, ἕνας ἄλλος ἵππεύς, ὑψηλὸς καὶ ἀλλοιῶρος, μετὰ καλὸ ἄλογο καὶ αὐτὸς, τὸν ἠκολούθει κατὰ πόδας. Τὸν εἶχε πάρῃ τὸ κατόπιν ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ δὲν ἦτο ἄλλος, παρὰ ὁ γνωστός μας Λωρᾶν.

Ὁ μοχθηρὸς καὶ δειλὸς λακὸς δὲν εἶχε συγχωρήσῃ τὸν μικρὸν Ἀγγλὸν διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνον γρόνθον ποῦ τοῦ εἶχε δώσῃ κατὰ μούτρα, ἐμπρός εἰς ὅλους τοὺς συναδέλφους, εἰς τὴν δεινροστομίαν τοῦ Τριανόν. Ἀπὸ τότε ἐξήκουσεν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἦτο ὅμως φρόνιμος καὶ εἶχεν ἐννοήσῃ ὅτι, ἂν καὶ ἐφαίνετο ἀδύνατος, ὁ μικρὸς Ἀγγλὸς τζόκευ εἶχε δύναμιν ἀνωτέραν τῆς ἰδικῆς του. Ἐκτὸς τούτου, φύσει φοβηταίρης, σὰν λαχῶς, ὁ Λωρᾶν δὲν ἤρχετο εὐκολὰ στὰ χέρια! ἀλλὰ παρὰ τὸν φόβον καὶ δόλον, ἐξήκουσεν ἄλλον τρόπον ἀπὸ τὴν γρονθομαχίαν, ὅπου ἀσφαλῶς θὰ ἐνίκητο, διὰ νὰ κορέσῃ τὸ

μίσος του. Καὶ ἄρχας ἐδουλίμασε νὰ ἐξεγείρῃ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ του τοὺς συναδέλφους τοῦ ὑπέρτατος τοῦ μεγάρου Λωξέν, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν εἶδαμεν νὰ καταγίνεται τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Χάρης εἰς τὰς ραδιουργίας του, τῶντι, ὁ ἀμαξῶς Κουρτοῦ εἶχεν ἀρχίσει νὰ δειχνεῖται τόσο κακὸς πρὸς τὸν μικρὸν Ἀγγλόν. Ἐπειτα ἡ τύχη ἐδοχέθη τὸν Λωρᾶν. Εἶδαμεν πῶς ἡ συμπεφορὰ τοῦ Κουρτοῦ ἐξήναγκασε τὸν Μπόμπη νὰ φανερώσῃ αὐτοῦ τὸ μυστικὸν καὶ εἰς Λονδὶνον ἀποστολῆς του. Ὁ λακὸς τοῦ μαρκήσιου Κονφλάν, κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ σταύλου, τὰ ἤκουσεν ὅλα. Ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐπωφεληθῇ τῆς σπανίας εὐκαιρίας; Ἐτρεξεν ἀμέσως, διηγῆθαι τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν μαρκήσιον καὶ κατόπιν τῷ ἐπρότεινεν ἀπεριγρᾶστως νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς εἰς τὸ Λονδὶνον καὶ νὰ φέρῃ διὰ λογαριασμὸν τοῦ κυρίου του τὸ περίφημον ἄλογο, τὸ ὁποῖον θὰ τῷ ἐξῆσφάλλε τὴν νίκην.

— Ἀλλὰ πορτίησεν ὁ μαρκήσιος εἰς τὸν ὑπέρτατον του, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Πέρτενερ θὰ σοῦ τὸν δώσῃ, ἀφ' οὗ τὸν ὑπεσέχῃ εἰς τὸν μικρὸν τζόκευ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε μάλιστα καὶ τὸ ἀναγκαῖον γράμμα;...

— Ἄς μοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν ὁ κύριος νὰ κάμω ὅ,τι θέλω, ἀπεκρίθη ὁ Λωρᾶν μετρίως σατανικῶς, καὶ ἐγὼ ἀναλαβάνω νὰ φέρω τὸν Πέρτενερ πρὶν ἀπὸ τὰς 6 τοῦ Μαΐου.

Ὁ μαρκήσιος Κονφλάν δὲν ἐπέμεινε.

— Καλὰ, εἶπε, πῆγαινε εἰς τὸ Λονδὶνον, ἀφ' οὗ τὸ θέλῃς. Ἀν κάμῃς ὅμως στὸ δρόμῳ κανένα στραβὸ καὶ σὲ πιάσουν, εἶνε δικός σου λογαριασμός. Ἐγὼ δὲν ἀναμιγνύομαι διόλου εἰς τὴν δουλειὰ καὶ σοῦ ἀπαγορεύω νὰ φέρῃς τὸν ἵππον μου.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Λωρᾶν.

Ἄν ὅμως ἐπιτύχῃ;

— Τότε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος χαμηλὸν τὴν φωνήν, ἑκατὸ πιστόλες θὰ εἶνε δικές σου.

Ἡ ἐλπίς τοῦ κέρδους καὶ ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως παρώτρυναν λοιπὸν τὸν Λωρᾶν νὰ κολυθῇ τὰ ἵχνη τοῦ μικροῦ τοῦ ἐχθροῦ. Τὸν παρεφύλαξε, κρυμμένος καλὰ εἰς μίαν οἰκίαν πλησίον τοῦ μεγάρου Λωξέν, καὶ μόλις τὸν εἶδεν ἐξερχόμενον, τὸν ἠκολούθησεν ἐξ ἀποστάσεως, περιμένων τὴν ἐνοικίαν στιγμήν, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ σκοτεινὰ σχέδια, τὰ ὅπως ἐβυσσοδόμει.

Εἰς τὸ πανδοχεῖον.

Ὡς τὸ βράδυ, οἱ δύο ἵππεῖς, ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, εἶχον διανύσῃ σαράντα χιλιόμετρα καὶ εἶχον φθάσῃ εἰς τὰ σύνορα τῆς Πικαρδίας.

Ὁ Μπόμπη ἐστάθη εἰς τὸ χωρίον Τιβερίν, πρὸ τῆς ὕρας ἐνδὸς πανδοχείου ἀρκετὰ εὐπροσώπου, ὅπου ἀπεφάσισε νὰ διαμνηστεύσῃ.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑΔΟΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ ὀλίγων ἡμερῶν, διεδόθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτι δύο ἑλληνικά συντάγματα ἀνετινάχθησαν ἀπὸ τουρκικὴν ὑπόνομον εἰς τὸ Μπιζάνι! Ἡ διάδοσις «ἐκκυλοφόρησεν εὐρύτατα» ὅπως λέγουσιν καὶ αἱ ἐφημερίδες, πιστευομένη παντοῦ ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ξυρῶν ἢ νὰ κρίνουν. Διότι πῶς ἦτο δυνατόν μία ὑπόνομος νὰ ἀντιπαραστήσῃ δύο ὁλόκληρα συντάγματα; Ἐπρεπε νὰ ἦτον ἀπὸ ἐδῶ ὡς τὸν Πειραιᾶ! Κ' ἔτσι εὐκολὰ γίνονται, καὶ μάλιστα ἀπὸ Τούρκους, τέτοια τεράστια ἔργα; Ὁ λαὸς ὅμως τὸ ἔχασεν ἀνεξετάστως. Γυναῖκες ἔκλειαν, ἄνδρες κατηρώντο, καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐδασίλευε λύπη, ἀγωνία, ἀπελπισία. Ἐπειτὸς, ὅταν τὸ ἀπόγευμα ἐξεδόθησαν αἱ ἐφημερίδες, χωρὶς νὰ φέρουν τίποτε περὶ ἀνατινάξεως, ὁ δυστυχὴς λαὸς ἤρχισε κάπως νὰ ἡσυχάζῃ. Καὶ τὸ πρῶτον πλῆθος, ὅταν ἦλθον ἀπὸ τὸ Μπιζάνι εἰδήσεις πολλὴ διαφορετικαί, ἐπίσθη ὅτι ἐπρόκειτο καὶ πάλιν περὶ ψευδοῦς φήμης; ἀπὸ τὰς συνήθεις.

Ναί, δυστυχῶς, ἀπὸ τὰς συνήθεις... Διότι καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ τρίμηνον διήσκημα τοῦ πολέμου, δὲν ἐπέρασεν ἐξ ὅμως χωρὶς νὰ ἀντιπαρασθῇ ἐδῶ ὁ κόσμος ἀπὸ μίαν τέτοιαν ψευδῆ καὶ ἀπαίστην φήμην. Πόσα διεδόθησαν καὶ πόσα πρὸς στιγμήν ἐπιστεύθησαν, εἰς ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς! Εἰς μάτην ἡ Κυβέρνησις ἐπρονόησεν ἐξ ἀρχῆς νὰ λάβῃ αὐστηρὰ μέτρα κατὰ τῶν κυκλοφορούντων τὰ φερόντα ψεύματα. Οἱ ἀπαίσιτοι ἄνθρωποι ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον των καὶ τὸ ἐξακολούθουν. Φαίνεται, ὅτι εἶνε ἀρρώστεια, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσχουν πολὺ περισσότεροι ἢ ὅσον ὅτι ἡμποροῦτε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ. Καὶ ἡ ἀρρώστεια των αὐτὴ συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐνδραμεύονται, νὰ φαντάζονται, νὰ πλάττουν πράγματα, ὡς ἐπιτοπλεῖστον φρικώδη, καὶ νὰ τὰ πιστεύουν κατόπιν καὶ οἱ ἴδιοι. Διαφορετικὰ δὲν ἐξηγεῖται πῶς ὅτι ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ διαδώσῃ, ὅτι ἀνετινάχθησαν δύο συντάγματα, — τί φρίκη! — ἂν δὲν ἐλάμβανεν τὴν εἰδήσιν... εἰς τὸν ὕπνον του καὶ ἂν δὲν ἐπίστευεν ὅτι τὴν ἔλαβεν εἰς τὴν πραγματικότητά... Μερικοὶ λέγουσιν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ διαδίδουν τὸ ψεῦδος τῶν ἐν γνῶσει καὶ ἐπίτηδες, διὰ νὰ διασκεδάσῃ μετὰ τὴν ἀγωνίαν τοῦ κόσμου. Δὲν τὸ πιστεύω! Δὲν πιστεύω, ὅτι ὑπάρχουν τόσο κακοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον!..

Τελος πάντων, δὲν μᾶς ἀνδιφέρει τώρα ποῖοι εἶνε αὐτοὶ ποῦ δημιουργοῦν καὶ θέτουν εἰς κυκλοφορίαν τὰ ἀπαίσια ψεύματα, οὐτε ἀπὸ τί τὸ κάμνουν. Μᾶς ἀνδιφέρειν περισσότερο τὰ θύματα των, ἐκεῖνοι δηλαδὴ οἱ ὁποῖοι τὰ κοροῦν, τὰ πιστεύουν προθύμως καὶ ἀνησυχῶν. Διὰ τί νὰ εἶνε τόσο πολλοὶ; Διὰ τί νὰ εἶνε μετὰ αὐτῶν καὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἤμποροῦσαν νὰ σκέπτονται ψυχρότερα καὶ νὰ μὴ εἶνε τόσο εὐπιστοί; Καὶ ὅμως, μία διάδοσις τοῦ δρόμου εἴμπορεῖ νὰ ἀναστατώσῃ καὶ τὸν φρονιμώτερον. «Μπᾶ! τὸ λέγει ἔξω ὁ λόγος!» εἶνε τὸ σύνθημα ἐπιχείρημα. Τοῦ λέγει: «Μὰ καλὰ, ἂν ἦταν τίποτε, δὲν θὰ ἐβγαίναν τώρα ὅλες ἡ ἐφημερίδες;» — «Μπᾶ! σὰς ἀπάντη' ἡ Κυβέρνησις τὸ ἐμποδίζει!» Ὑπάρχει, φαίνεται, εἰς τὸν ἄνθρωπον μία τάσις νὰ πιστεύῃ τὰ δυσάρεστα, τὰ φοβερά, τὰ παίσια, εὐκολώτερον ἀπὸ τὰ καλὰ καὶ τὰ εὐχάριστα. Ἰδοὺ κάτι ποῦ πρέπει νὰ τὸ πολεμήσῃς, ἂν ἐννοεῖς ὅτι ὑπάρχει μέσα σας. Μὴ πιστεύετε πᾶς κακὰς εἰδήσεις, ἐπειδὴ «τὰς λέγει ἔξω ὁ λόγος ὁ κόσμος», καὶ προπάντων μὴ τὰς διαδίδετε, ἂν δὲν εἴθε βέλαιε περὶ τῆς πηγῆς των. Ἀνησυχῆτε ἄδικα σεις καὶ ἄδικα κάμνετε τοὺς ἄλλους νὰ νησυχῶσιν. Εἰς τέτοιαις περιστάσεσι, ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος εἶνε ψυχραῖος, ἐπιφυλακτικὸς, δύπιστος. Ἀπὸ τώρα πρέπει νὰ συνεθίστατε νὰ εἰσθε καὶ σεις φρόνιμοι, μετρημένοι, λογικοὶ. Νὰ μὴ παρασύρεσθε, νὰ μὴ πιστεύετε εὐκολὰ! «Ὅ, τι ἀκούετε, νὰ τὸ θέτετε, καθὼς λέγουσιν, ὑπὸ κάθαρσιν». Δὲν χάνετε τίποτε, νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονὴν ἕως νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ εἰδήσις ποῦ κυκλοφορεῖ εἰς τοὺς δρόμους. Ἀπεναντίας κερδίζετε, διότι, ἐνενηνταεπεννέα τοῖς ἑκατόν, αἱ εἰδήσεις αὐταὶ τῶν δρόμων ἀποδεικνύονται μετὰ ὀλίγον ψευδεῖς.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΠΟΥ

Θ

Τῶν νησιῶν μας τὰ εἶδες, τὰ εἶδες
Δαφνηφόρα τὰ παιδιά;
Τρεῖς τὰ φέρνουνε Νεράιδες
Νίκη, Δόξα, Ἐλευθερία.

Κ' εἶνε οἱ τρεῖς τοὺς ἀδερφάδες
Μὲ μίαν ἔφη, μὴ καρδιά,
Ποῦ θάρρεις τρεῖς εἶν' Ἑλλάδες,
Χάρες τρεῖς μετὰ μιᾷ θωριά.

Καὶ, λέε, ἔχουν μαγεμένα,
«Σαῖτες», «Υῖδα» καὶ «Ψαρά»,
Ποῦ καράβια φτερωμένα

Πλὴν ἐὰν πὶ ἑμορφὰ νερά,
Καὶ μαζί τους κάθε Κόμμα
Τρόπαιο, Ἡρώ, Ὀμήριον μνημεῖον!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Κ. ΑΡΑΠΗΣ
[έν Κων/πόλει]
Βραβευθείς υπό το ψευδώνυμον
Δωδωναίος
εις τόν 129ον Διαγωνισμόν Λύσεων
(*Ιδε Διάπλαιν 1912, σελ. 279)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΚΙ'ΗΠΕΙΡΩΤΕΣ

(Συνέχεια και τέλος: *Ιδε σελ. 56)

Ἡ Διευθύντρια τῆς ἀπὸ τὴν ἐκκλη-
ξί καὶ τῆς χάριτός της, τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι
μὲ τὰ δύο τῆς χεῖρας καὶ δὲν ἤξερε τί λό-
για καλὰ νὰ τοῦ εἰπῇ γιὰ τὸν εὐχαρι-
στήσει. Τέλος συνήλθε, ἐκάλυψε τοὺς
γιατροὺς καὶ τοὺς παρουσίασε στὸν νέον
ἐθνικὸν εὐεργέτη, τὸν συμπατριώτη τοῦ
πανενδόξου Ἀδερφοῦ καὶ τῆς μεγάλῃς γο-
ρείας τῶν Ἡπειρωτῶν ἐθνικῶν εὐεργετῶν.
Οἱ ἱατροὶ τὸν ἐσυγχάρησαν ὁλόκαρδα,
ἐθαύμασαν τὴν γενναίαν τοῦ φιλελευθινοῦ
πράξιν καὶ τὸν προσκεκλήσαν νὰ ἐπισκεθῇ
τοὺς θαλάμους τῶν νοσηλευομένων ἀρρώ-
στων. Κι' ἀπὸ αἰθούσα 'ς αἰθούσα μπη-
γαν καὶ στὴν αἰθούσα τῶν πληρωμένων,
ὅπου ἐνοσηλεύονταν ὅσοι εἶχαν πληρωθῇ
στὲς τελευταῖες μάχας, ποὺ ἔκαναν στὴν
Κρήτη οἱ Κρητικοὶ ἀπαναστάτες μὲ τοὺς
Τούρκους.

— Ἐδῶ, κύριε Νικολάου, εἶπε ὁ για-
τρός, εἶνε ἡ αἰθούσα τῶν πληρωμένων
μας. Ἐδῶ νοσηλεύονται τὰ ἐνδοξα παλ-
ληκάρια μας, τὰ παιδιά ποὺ ξέρουν καὶ

μποροῦν νὰ πεθάνουν γιὰ τὴν ἐλευθερίαν
καὶ γιὰ τὴν ἀγάπην τῆς Πατρίδας...

Στ' ἔννομα «Νικολάου», ἓνα πληρω-
μένο παλληκάρι, ποὺ τοῦ εἶχε μὴ τὸ
τούρκικο μολύδι ἐπὶ στήθος καὶ τὸν τρύ-
πησε πέρα-πέρα, ξύπνησε ἀπὸ τὸ βυθὸ
τοῦ πυρετοῦ, ἔρριξε τὴ φτωχὴν ματιά του
ἀπάνω στὸν ἐπισκεπτή καὶ φώναξε:

— Ἐσὺ εἶσαι, Ἡλία μ'!

Ὁ Ἡλίας Νικολάου ἀναγνώρισε 'ς ἐ-
κεῖνο τὸ πληρωμένο παλληκάρι τὸν συμ-
μαθητὴν τοῦ καὶ προστάτην τοῦ, τὸν Γιάννη
τὸν Σκαπετορραχάνη, ὃς ἔπρεξε καὶ εἰγ-
τηκε ἀπάνω του καὶ τὸν ἀγκάλιασε ἀδει-
κνύοντάς τον.

Ἡ σκηνὴ ἦταν συγκινητικὴ. Φιλιεῦν-
ται καὶ δακρύζουν ἀπὸ χαρὰ οἱ δύο παιδι-
κοὶ φίλοι. Οἱ γιατροὶ κι' οἱ ἄλλοι πληρω-

ΖΩΗ Ι. ΣΩΤΗΡΑΚΗ
[έν Ἀλεξανδρείᾳ]
Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Ζεφυρίτις
εις τόν 131ον Διαγωνισμόν Λύσεων
(*Ιδε Διάπλαιν 1912, σελ. 427)

μένοι ἀποροῦν πῶς ἓνας Κρητικὸς πολε-
μιστὴς συνδέεται τόσο στενὰ μὲ ἓνα ἐκα-
τομμυριοῦχο Ἡπειρώτη! Τέλος, ὕστερα
ἀπὸ τοὺς ἀγκάλιασμούς καὶ τὰ φιλήματα,
οἱ δύο φίλοι ἄρχισαν νὰ ρωτοῦνται ὁ ἓ-
νας μὲ τὸν ἄλλον:

— Ποῦ ἦσουν ἀπὸ καίνον τὸν καιρό;

— Στὴν Ρουμανίαν, Γιάννη μου, στὴν
Ρουμανίαν. Πόσες φορές σ' ἔφερα στὸ νοῦ
μου καὶ θέλησα νὰ σοῦ γράψω, ἀλλὰ δὲν
ἤξερα ποῦ νὰ σοῦ διευθύνω τὸ γράμμα.

— Κι' εἶσαι καλά, Ἡλία; Ὁ ἀπόχρητες
βέβαια καὶ καμνιά καλὴ περιουσία, γιατί

ἐσεῖς οἱ Ἡπειρώτες δὲν εἰστέ σὺν ἐμῶς
τοὺς Κρητικούς... Ξέρετε νὰ κερδίζετε...

— Τριακόσιες χιλιάδες δραχμὲς ἔδωκε
αὐτὴν τὴν στιγμὴν στὸ Νοσοκομεῖό μας,
πρόλαβε νὰ εἰπῇ ὁ γιατρός, γιὰ νὰ τὸν
ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴ δασυλογία νὰ τὸ εἰπῇ ὁ
ἴδιος.

— Τριακόσιες χιλιάδες δραχμὲς! Ξε-
φώνησε ὁ Σκαπετορραχάνης. Μωρ' ἐσὺ
θῶκανες ἑκατομμύρια ἐκεῖ ἀπάνω στοὺς
βοιτόδολαχους! Εὐγε, Ἡλία μου!

— Δόξα τῷ Θεῷ, εἶπε ὁ Ἡλίας Νικο-
λάου, κατὶ κάναμε... Δὲν χάσαμε τὸν
καιρό μας στὴν ξενιτειὰ ἄδικα τόσα χρό-
νια...

— Κι' ἔδωκες τριακόσιες χιλιάδες στὸ
Νοσοκομεῖό μας; εἰ;

— Μάλιστα! Κι' ἂν ὁ Θεὸς μὲ βοηθή-
σῃ, πάλι θὰ ξαναδώσω γιὰ τὴν Πατρίδα...

— Ἀξίος ὁ μισθός σου, Ἡλία μου!
Ἐσεῖς οἱ Ἡπειρώτες εἰστέ μοναχικοὶ
'ς αὐτά... Δὲν σὲς βγαίνει κανένας...

— Κι' ἐσὺ, Γιάννη μου, τί ἔκανες ἀπ'
ἐκεῖνον τὸν καιρό; Ἀπόχρητες τίποτε πε-
ριουσία;

— Εἰμαστε, στὸ Θεό σου, ἑμεῖς οἱ
Κρητικοὶ γιὰ περιουσίας, Ἡλία μου;
Στενὸς ὁ τόπος μας... Ἐπειτα κι' οἱ
συγγενεὶς ἐπαναστάσεις... Δὲν μπορούμε,
βλέπεις, νὰ ὑποφέρουμε τοὺς Τούρκους ἐκεῖ
κάτω... — νὰ πάρῃ ὁ Διάσολος τ' ἀπεθα-
μένα τους! — Πσύχασα ποτέ, νομίζεις,
ἀπὸ τότε, ποὺ βγήκα ἀπὸ τὸ σχολεῖο;

ΝΙΚΟΛΛΟΣ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
[έν Ἰβραημία Αἰγύπτου]
Βραβευθεῖς εἰς τὸν Μ. Διαγωνισμόν
Ἐπιστολογραφίας
(*Ιδε Διάπλαιν 1912, σελ. 448)

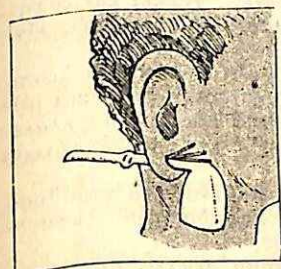
Ντουρένι, καὶ ντουρένι, κι' ὅλο ντουρέ-
νι! Ἡ θὰ τὴν λευτερώσωμε τὴν Κρήτην,
ἢ θὰ πεθάνωμε ὡς τὸν ἓνα! Δὲν εἶνε τώ-
ρα δεκαπέντε μέρες, ποὺ μὲ λάβωσαν οἱ
ἀντίχριστοι, — νὰ πάρῃ ὁ Διάσολος τ' ἀπε-
θαμένα τους! — καὶ βρίσκομαι ἐδῶ πρὸς
μὲ βλέπεις... Μὲ πῆρε τὸ μολύδι ἀπ' ἐδῶ
(κι' ἔδειξε μὲ τὸ δεξιὸν χεῖρ τὸ ἀρι-
στερόν του στήθος) καὶ βγήκα ἀπὸ πίσω ἀπὸ
τὴν πλάτην...

— Θὰ γένῃς καλά... μὴ στενοχωριέ-
σαι. Ἄν θέλῃς, ὅταν γένῃς καλά, νὰ θῇς
στὴν Ρουμανίαν... Θὰ σῶγῃ θέσι ἔτοιμη
μὲ καλὸ μισθό...

— Εὐχαριστῶ, Ἡλία μου, εὐχαριστῶ!
Ἐγὼ δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ γένω
καλὰ καὶ νὰ ξανακαταβῶ στὴν Κρήτην, νὰ
πύρω τὸ αἶμα μου ἀπὸ τοὺς ἀντίχριστους...
— νὰ πάρῃ ὁ Διάσολος τ' ἀπεθαμένα τους!

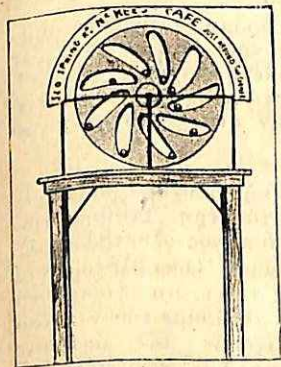
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ πίπα τοῦ Αὐστραλοῦ

Ἡ εἰκὼν αὐ-
τῇ, ἀπὸ φωτο-
γραφίαν, δεῖ-
χνει πῶς κρα-
τοῦν τὴν πίπαν
τῶν εἰς ἰθαγενεῖς
τῆς Αὐστραλί-
ας. Τὴν βάζουν
ὡς σκουλαρήκι
εἰς τὸ αὐτί των, μαζί μὲ ὀλίγα σπέρτα,
διὰ νὰ ἔχουν πρόχειρα ὅσα χρειάζονται,
ὅταν θέλουν νὰ καπνίσουν. Πότε θὰ εἰ-
σοχθῇ αὕτη ἡ μέθοδος ἐδῶ;

Μήπως εἶνε τὸ Ἀεικίνητον;

Ὁ ἰδιοκτῆτης
ἐνὸς μεγάλου
καφεναείου εἰς τὸ
Λος Ἀντζελοῦς
τῆς Καλιφορνί-
ας, ἔστηθεν εἰς
τὸν δρόμον, ὅπου
εὐρίσκεται τὸ κα-
τάστημά του, ἕ-
να τροχὸν ξύλι-
νον, βυσταζόμε-
νον ἀπὸ δύο στε-
ρεοὺς στύλι-
σκους. Καθὼς φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα
μας, ἐννέα μετάλλινα σφαιρίδια εἰμπο-
ροῦν νὰ τρέχουν ἐλεύθερα μέσα εἰς ἐννέα
μικρὰ κανάλια, τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ
μέσον τοῦ τροχοῦ καὶ φθάνουν ἕως τὰ
ἄκρα. Ὅταν τὰ σφαιρίδια πλησιάζουν
εἰς τὰ ἄκρα, τὸ βάρος των τείνει νὰ
σύρῃ πρὸς τὰ κάτω τὸ μέρος ἐκεῖνον τοῦ
τροχοῦ, καὶ χάρις εἰς τὸ εὐρυθὺς κινεῖται
σχήμα τῶν καναλιῶν, τὰ ἄνωθεν εὐρισκό-

— Δὲν ἔρχομαι... Δὲν εἶμαστε ἑμεῖς οἱ
Κρητικοὶ γιὰ περιουσίας, σὺν ἐσὲς τοὺς
Ἡπειρώτες, ὡς ποῦ ἔχομε τὸν Τούρκο
μέσα στὸ νησί μας. Ἐσεῖς οἱ Ἡπειρώτες
εἰστέ γεννημένοι νὰ εὐεργετῆτε μὲ τὰ
πλεῖστα τῆς Ἑλλάδος μὰς κι' ἑμεῖς νὰ
τὴν μεγαλύνωμε μὲ τὸ αἶμα μας! Ἡ
Ἡπειρος, ἀφ' οὗτο ἔσβυσε τὸ Σούλι, δὲν
βγάζει ἄλλο ἀπὸ ἐθνικοὺς εὐεργέτας, κι'
ἡ Κρήτη, σὺν πάντα, δὲν βγάζει ἄλλο
ἀπὸ παλληκάρια!

Ἄναψε ὁ τουρκομάχος Κρητικὸς κι' ὁ
γιατρός, βλέποντας κάποιον ἔξαψιν στὸ
πρόσωπο τοῦ πληρωμένου παλληκαριοῦ,
τοῦ εἶπε διαταχτικά:

— Καπετὰν Γιάννη! Σοῦ ἀπαγορεύω
νὰ μιλήσῃς ὡς οὕτως τὸ πρῶτον... Εἶπες
πολλὰ... Ἡ πληρὴ θέλει ἡσυχίαν καὶ
προπάντων σιωπὴν...

Οἱ δύο φίλοι ἀποχαιρετήθηκαν σιωπηλὰ
καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς γενναιοδωρίας ὑπο-
χώρησε μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τῆς αὐτο-
θυσίας: Ὁ Ἡπειρώτης μπροστὰ στὸν
Κρητικόν!

Ὑστερα ἀπὸ ἓνα μῆνα, ὁ μὲν ἐθνικὸς
εὐεργέτης Ἡλίας Νικολάου ξαναγύριζε
στὴν Ρουμανίαν μὲ τὸ Ἑλληνικὸν παρά-
σημο στὸ στήθος του, γιὰ νὰ κερδίσῃ κι'
ἄλλα χρήματα καὶ νὰ εὐεργετήσῃ καὶ πάλι
τὴν Ἑλλάδα! ὁ δὲ πολεμιστὴς καπετὰν
Γιάννης Σκαπετορραχάνης ξαναγύριζε εἰς τὴν
Κρήτην, κι' αὐτὸς μὲ παράσημο ἐπὶ στή-
θος του, τὴν ἐνδοξὴν πλεῖρήν του, γιὰ νὰ
συνεχίσῃ τοὺς πατροπαράδοτους ἀγῶνας ἐ-
ναντίον τῆς Σιλαβιᾶς.

Χ. ΚΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

[Διοικητικὴ διὰ τὴν «Διάπλαιν»
ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου 1913.]

β'.) Τρίγωνον

Ἑστίλη ὑπὸ τῆς Μάχης τοῦ Σαραταπόρου

- * * * * * = Ὀπωρικόν.
- * * * * * = Γενναῖος, παλληκάρι.
- * * * * * = Πρόσωπον τῆς Π. Γραφῆς.
- * * * * * = Ἀντωνουρία.
- * * * * * = Σύμφωνον.

Καθέτως καὶ ὁρίζοντες τὰ ἴδια.

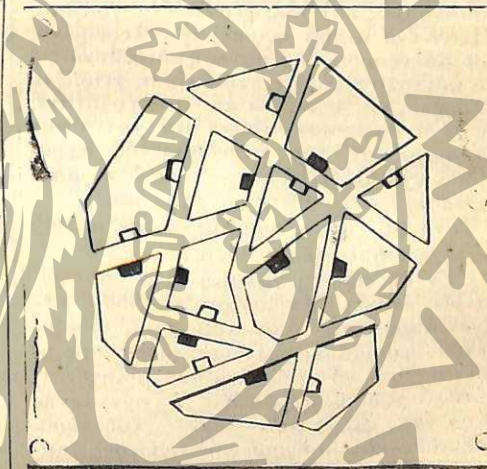
γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

(Φωνηεντόλιπον)

* - 1 - grr - cmm - * - 1 - grr

Δήλωσις: Δι' λύσεις—ὁσονδήποτε ζητη-
μάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται
ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Δύσεις τοῦ βου φυλλαδίου

α) Ἰδοὺ πῶς θὰ συντεθῇ τὸ σχέδιον τῆς
πόλεως, ὥστε εἰς καθὲς τῆς δρόμον νὰ
ὑπάρχῃ ἓν ὀρθογώνιον καὶ ἓν φαρμακεῖον.
— β) La raison du plus fort est
toujours la meilleure. — γ) Κρίνον,
λείριον, νάρκισσος, ἀνεμώνη.

Περίεργος Γέφυρα

Ἡ γέφυρα
αὕτη εἶνε κα-
σκευασμένη ἀπὸ
κληματίδας καὶ
καλαμίτας βυ-
βίου, χρησιμεύ-
ει δὲ εἰς τοὺς ἰθα-
γενεῖς τῆς Ἀγ-
γλικῆς Γουινέ-
ας νὰ περνῶν
ἓνα χεῖμαρρον, πλησίον τῆς πόλεως
Ἀμπόρ. Ἡ πρωτογενὴς αὕτη γέφυρα
ἐξυπηρετεῖ σπουδαίως τὴν συγκοινωνίαν
τῆς πόλεως μὲ τὰ περὶχωρα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α). Παίγνιον

Ἑστίλη ἀπὸ τὸ Μαγαμένο Φοδὶ

Α	ΣΑ	ΜΥ	ΡΟΣ
ΜΟ	ΓΥ	ΘΡΑ	ΚΥ
ΘΝΟΣ	ΚΟ	ΝΟΣ	ΚΗ

Νὰ συνορμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τέσσαρες νῆσοι
τοῦ Αἰγαίου.

Ιδὲ τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομι-
τοῦ, Κεφ. Β

Η ΤΡΕΛΛΗ

Τὴν βλέπω πάντοτε τὴν τρελλή ὀρθο-
πούλα μὲ τὰ κοντὰ ἄτακτα μαλλιά, τὰ
μαύρα ἀλλοιθώρα μάτια καὶ τὰ χονδρά
χειλῆ, τὰ ἀνοιγμένα πάντοτε εἰς ἓνα ἄ-
σχημο σατανικὸ γέλιο, ποῦ ἀφίπει νὰ
φραίνονται δύο σειρές ἀπὸ ἀραιὰ ἀκα-
νόνηστα, ἀλλὰ κάτασπρα δόντια. Μία κόκ-
κινη μπλούζα καὶ ἓνα κοντὸ ξέθωρο,
κουρελιασμένο φουστάνι εἶνε ἡ μόνη καὶ
παντοτεινὴ φορεσιὰ τῆς.

Τὴν βλέπω πότε νὰ τρέχει, νὰ τρέχει
χωρὶς νὰ τὴν καταδιώκῃ κανεὶς, καὶ πότε
ἀποτόμως νὰ σταματῇ, νὰ κυττάξῃ ἀνί-
σωνα γύρω τῆς καὶ ἔπειτα, χωρὶς λόγο,
χωρὶς αἰτία, νὰ ξεσπῇ εἰς ἓνα δυνατό
ἀτέλειωτο γέλιο, ποῦ ἀντηχεὶ παράξενα
εἰς τὸν ἔρημο δρόμο. Προχθές, πέρασ'
ἀπὸ οἰμά μου, μὲ κούττα εἰς τὰ μαλλοῖθω-
ρα μάτια, σήκωσε κ' αὐτὴ ποῦ ἀπορῖ-
στε τὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου καὶ γογγῇ ἔφθασε
ἓνα κύριον ποῦ εἶχε προπεριάσει καὶ τοῦ
τοῦ ἔδωσε. Ἦτον τὸ μαντιλὶ τοῦ ποῦ
τοῦ εἶχε πέσει. Γύρισε νὰ τὸ πάρῃ καί,
πρὶν προφθάσῃ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ἔ-
κεινὴ ἔφυγε σὺν ἀστραπῇ ἀπὸ τὸ ἀντί-
θετο μέρος τοῦ δρόμου. Τὴν παρακο-
λουθῶ μὲ τὸ βλέμμα καὶ τὴν βλέπω νὰ
χάνεται εἰς τὸ στενὸ σοκάκι τῆς ὁρμη-
κῆς, ἐνῷ τὸ παράξενο γέλιο τῆς ἀντηχεῖ
ἀκόμη στὸ δρόμο...

Βάρκα τοῦ Κανάρη

GRAMMENO PANΩ ΣΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

Ἦταν ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Χριστου-
γέννων· μισήρρωστος καθόμιον στὸ
γραφεῖο μου καὶ διάβαζα, δηλὰ διέκανα
πὺς διάβαζα, γιατί κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τ'
εἶχα. Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ νὰ κ' ἔρχεται
ὁ διανομέυς καὶ μοῦ φέρει ἓνα γράμμα.
Ἦταν ἓνα μικρὸ φακελάκι, λερωμένο,
ποῦ μόλις χωροῦσε πάνω ἡ «ἀδιέκδοτος».
Τὸ κούττα καλά μὲ περιέγειρε, χωρὶς νὰ
μπορέσω νὰ μαντέψω ἀπὸ ποῦ ἐρχότανε,
σὲ λίγο ὅμως σὺν πέσανε στὰ μάτια μου
τὰ γράμματα τῆς ταχυδρομικῆς σφρα-
γίδος «ΦΙΛΗΠΠΙΑΣ», — τότε δὲν μπο-
ρεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴ χαρὰ μου!..
Τάνοξα ἦταν γραμμένο μὲ μολύβι
κ' εἶχε ἐπιμεταλλοῦν αὐτὰ:

«Ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ τῶν προφυ-
λακῶν, ἐναντὶ Μιζανίου, εἰς 3100 μέ-
τρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ βομβαρδιζο-
μένου φρουρίου». Τόσα πολλά χροιά-
ζονται γιὰ νὰ μᾶς πῇ ποῦ βρισκόμα-
σταν, αὐτὸς ποῦ ἔγραφε! Κι' ὁ συντάκτης
ἦταν ἓνας φίλος μου—λοχίας τοῦ πυρο-
βολικοῦ—καὶ μοῦ γράφει σὲ τέσσερες πυ-
κνογραμμένες σελίδες, τὶ τοῦ συνέβησαν
ἀπ' αὐτοῦ χωριατῆκαμε. Ἦταν τὸ δεύ-
τερό του γράμμα αὐτὸ—γραμμένο πάνω
στὸ κανόνι—καί, γεμάτῳ ζωῇ ἀπ' τῆς
μαρτυρίας τῆς θαυμασίας μυρωδιάς, ζων-
τάνεψε καὶ μένα.

Καὶ νὰ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφει:
«Τὰ ρούχα μᾶς ἔλυσαν, τὰ παπούτσια
μᾶς τρύπησαν, τὸ χιόνι δὲν παύει νὰ

μᾶς ἐπισκέπτεται... μπροστὰ ὅμως στὴ
Πατρίδα, αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτα...».

Στὸ πρῶτο του γράμμα—ποῦ μοῦ τῶ-
στελε ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη, — μοῦ γράφει
στὸ τέλος: «Τὸ πῶς μεγάλο κακὸ ποῦ
μπορῶ νὰ πάθω εἶνε νὰ σκοτοθῶ, ἀλλὰ
δὲν μὲ μέλει καθόλου! θὰ ξέρω ὅτι
ἔκανα κ' ἐγὼ κάτι γιὰ τὴ Πατρίδα
μας... δὲν τὸ πιστεύω ὅμως, γιατί ἡ ὀρί-
δες τοὺς δὲν σκάν!...»

Καὶ βγήκε ἀληθινός. Κι' ὅταν περ-
νοῦσε ἡ Μεγαρχία του νὰ πῇ στὴν
«Περιοχὴ» ἀνέβη ὁ ἴδιος στὴν Ἀθήνα
γιὰ νὰ μὲ ἴδῃ, δὲν φαντάζεσθε πὺς
ἦταν. Δὲν τὸν ἐγνώρισα, ὁ χέσθινός μου
συνομιλήκως, — 18 χρόνων παιδί, — ἦταν
ἀνδρῆς, πελώριος στὸ σῶμα καὶ στὴ
καρδιά. Ναί! ἦταν ἥσυχος...

Ἀθανάσιος Διάκος

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

«Ὄω κροῦ, παγωνιά
κι' ἐρημιὰ ἀπλωμένη.
Στὰ βάρειά τὰ σύννεφα
χιόνι ἔχει κρυφτῇ.
στὴν καλύβα ἀπὸ σπρος καπνὸς
σκορπιστὰ ἀνερπίνει
ἀπ' τὰ μαύρα κούτσουρα
ποῦχουν ἀναρτῇ.

Δυὶ γρηούλες ἔρχονται
ἐπὶ λα φορτωμένες
ποῦ δυὶ ὄρες κουβαλοῦν
ἀπ' τὴ βεμπατῖα,
— μὲ τὸ σῶλι τοῦ βαρὺ
διπλοσκοπευμένες, —
γιὰ ν' ἀνάβουν ὑστερα
φουρνιτῇ φωτιά.

Στὸ ἐκκληράκι, ποῦ βαθεῖα
δυὶ κερά ἀναμμένα
φέγγουν στὴν ἐλθέσθη
μισοσκοτεινιά, —
τὴν καμπάνα δυὶ κτυποῦν
χέρια παγωμένα:
Ξημερώνει Κυριακὴ
καὶ Πρωτοχρονιά...

Τέλλος Ἀγας

Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΜΟΥ ΕΦΕΔΡΟΣ

Κατενθουσιασμένος, «Φεύγω, μὲ καλοῦν
στὸ ὑψηλὸν καθῆκον», μοῦ εἶπε καὶ μ'
ἐφίλησε. Καὶ εἰς τὸ φίλημά του ἔνοι-
σασα δὴν τὴν λαύρα ποῦχε μέσα του γιὰ
τὴν Πατρίδα. Σὲ πανηγύρι, σὲ χορὸν ἂν
πῆγαινε, δὲν ἔλαγε τέτοια προθυμία! Ἐνῷ
μποροῦσε μίαν ὁλόσωστη ἐβδομάδα στὸν
τόπο του ἐδῶ νὰ μέινῃ μετὰ τὸν γεί-
τονά του. Ἐφύγεν ἀμέσως. Ἐφύγε; γιατί
μέσα στὴ καρδιά του ἔνοιωθε βαθεῖα τὸ
χρὸς του πρὸς τὴν Πατρίδα. Καὶ ἤθελε
ἀπὸ τοὺς πρώτους νὰ βορῇ στὴ θέσι
του.

Κ' ἐνῷ, καὶ κοιμισμένος κ' ἐξυπνός
πάντα μπροστὰ στὰ μάτια μου θωρῶ τὸν
γεῖτόνά μου ἐφεδρὸν μὲ ἄλλα λεβεντό-
πουλα νὰ τρέχουν, νὰ πηδοῦν καὶ νὰ
σκορποῦν Ἐλευθεριά στὰ σκλαβωμέν'
ἀδελφία μας, ἓνα μικρὸ παράπονο μοῦ
φρέυγε: Γιατί νάμαί μικρός;

Ἑλλάς τοῦ Ῥήγα

ΒΡΕΧΕΙ...

Ἀκουμπισμένος στὸ παράθυρό μου,
κυττάζω ἔξω. Ὁ οὐρανὸς βαρὺς καὶ μο-
λυβένιος, νομίζει ὅτι σὺ πᾶν πᾶν πᾶν
θός. Οἱ δρόμοι ἔρημοι... Ποῦ καὶ ποῦ
περνάει βιαστικά καὶ τρεχάτος κανένας,
καὶ χάνεται ἀπὸ λίγη ὥρα κ' αὐτὸς στὴ
βιά του. Ὅλα νομίζεις ὅτι σὲ βραίνονται,
ὅλα οἱ σ' ἐνοχλοῦνε... Βουβὰ καὶ λυπη-
μένα ὅλα φαίνονται, θαρρεῖς πὺς εἶνε
νεκρωμένα.

Ἦ φῆς δὲν βαστάει πιά, καὶ ξεσπᾷ
σγαλά σὲ μιὰ βροχὴ ψιλλή-ψιλλή καὶ μο-
νοτονῇ. Σοῦ φαίνεται πὺς ἡ φύσις κλαίει
ἓνα σκοπὸ ἐντελὸς δικό της, λυπητερό
καὶ ἀτελείωτο...

Ἀκόμα ἀκουμπισμένος στὸ παράθυρό
μου, ὁ μόνος, ἔχω παραδοθῇ σὲ λυπητε-
ροῦς συλλογισμούς...

Ἐξω βροχὴ ἀκόμα πέφτει, μονότονη,
ἀδιάκοπη κ' ἐκνευριστική...

Μαρμαρωμένος Βασιλῆας

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Σὰν κουρασμένες, ἀποσταμένες ἀπὸ
τὴν πρώτη τους βία, ἡ νιφάδες πέφτουν
μὲ μιὰ γραμμικὴ ἡσυχία ἀνάμεσα στὰ δέν-
δρα τ' ἀπορισμένα...

Στὸν παγωμένο δρόμο ἀντηχεῖ τὸ ρυθ-
μιζόμενο βάδισμα τοῦ ἀλόγου ποῦ μᾶς
φέρει στὴ νεκρωμένη ἐξοχί.

ἔμαστε τώρα στὰ μέρη ἐκεῖνα ποῦ τὸ
καλοκαίρι γελοῦσαν στὸ ζεστὸ φῶς τοῦ
ἡλίου.

Τὶ διαφορά!...
Μιὰ μελαγχολικὴ ἡσυχία βασιλεύει
παντοῦ, σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη. Στάθηκε τό-
ρα τ' ἀμάξι ἐδῶ ὁ πάγος γλιστροῦ πολὺ
καὶ περὶ προχωροῦμε. Ὅσο βλέπομε γιὰ
δεύτερη καὶ ἴσως τελευταία φορὰ, τὰ
μέρη ἐκεῖνα, ὅπου περᾶσαμε τόσον καιρὸ
εὐτυχισμένα, νομίζουμε πὺς ἀφίσαμε
κάτι ἀπ' τὴ ζωὴ μας καὶ πὺς αὐτὸ τὸ
κάτι τὸ χάνομε τώρα γιὰ πάντα...

Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπαμπᾶς: — Δὲν μοῦ λές, Μίμη, ἔχεις
πενήντα λεπτά. Ἄν δώσῃς τὰ 15 σ' ἓνα πτωχό
παιδί, πᾶσα θὰ σοῦ μείνουν;

Μίμη: — Πενήντα, μπαμπᾶ.

Ὁ μπαμπᾶς: — Πῶς;

Μίμη: — Μὰ μὲ ρωτᾷς καὶ μένα ἂν δύνω;

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοκρατίας Ἑλλάδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 16 Ἰανουαρίου 1913.

ΕΧΕΙΣ δίκαιον, Βαλκανικὴ Συμμαχία:
εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 12 Γωνίαν ἐλησμώνησα νὰ
προσθέσω, ὅτι οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν σημεῖον
τῆς σφαίρας. Ἐγείτω τοῦ ὑπ' ὀφει σκ. Ναί,
ὅταν ἐφαρμόζονται καὶ ἄλλαι λέξεις εἰς ἓν
σχήμα, εἰμπορεῖς νὰ τὰς σημειώσῃς—παρα-
πλεύρως καὶ αὐτάς. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαρι-
στεῖ δι' ὅσα γράφεις διὰ τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐ-
πιστολάς» σου. Διὰ τὸν Διαγωνισμόν τῶν
Λευκῶν Λέξεων εὐχαριστῶ καὶ στείλῃ ὅσας εὐ-
χρῆς, ἔστω καὶ μίαν.

Ἐλᾶβα, Ἑλλήν. Γεωργ., καὶ σ' εὐχαρι-
στεῖ. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ τώρα καὶ
πάντοτε. Εἰμπορεῖς νὰ λάβουν καὶ ὅλα τὰ
προεκδοθέντα φυλλάδια, ὅσοι θέλουν νὰ λογι-
σθῇ ἡ συνδρομὴ τῶν ὡς ἀρχομένην τὴν 1ην Δε-
κεμβρίου, ὅτε ἤρξε τὸ 3δον ἔτος καὶ ὁ νέος
τύπος τῆς Διαπλάσεως. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι
ἡ ἐπίσημη αὐτὴ συνδρομή, ἡ πληρωομένη ση-
μερον, θὰ λήγῃ τὴν 30 Νοεμβρίου.

Φᾶν, δὲν πιστεύω νὰ προέχεται ἡ με-
λαγχολία σου ἐκ τοῦ ὅτι κανεὶς εἰς τώρα δὲν
ἔστειλε τὴν λύσιν τοῦ προβλήματός σου! Ἀλ-
λως, τε ἔλαδα μίαν: Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαρο-
κτόνος σὺ ἀπαντᾷ, ὅτι οἱ δύο ἐκείνοι ταξεί-
διωται ἦσαν Ἕλληνες. Ἐστὶ εἶνε: Πῆς μᾶς
το λοιπὸν νὰ ἡσυχασθῶμεν... (Κατεργάσει,
γελᾷς, ἔ...)

Ἐλᾶβα ὅτι μοῦ ἔστειλες καὶ σοῦ ἔστειλα
ὅ, τι ἐζητήσῃς. Ἐνα Χιωτάκι. Μὲ λύπη μου
ὅμως παρατηρῶ, ὅτι, ἐνῷ γράφεις ὁρατότατα,
ἐπομένως νὰ κἀνῃς, πρὸ καιροῦ, μερικὰ λάθη,
σπερδεύετα. Τὸ ὅλα τὸ γράφεις μὲ δύο λάμ-
βρα, τὸ ἔστειλα ἐπίσης, (ὅχι τὸ στείλλω), τὸ
μὴ (ἀπαιτοροτικόν) μὲ ὅτιον ἴδιον καὶ τὸ
Χιωτάκι μὲ ἦρα. Αὐτὰ εἶνε ὅλα. Πρόσεγέ
τα λοιπὸν, διότι βεβαίως τὰ ξεῦρε; καὶ εἶνε
ἀπὸ ἀπροσεξίας. Ἦ ὁρθογραφία εἶνε τὸ εὐ-
κολώτερον πρᾶγμα, ὅταν εἶνε κανεὶς προσε-
κτικός.

Εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα Μαυροχα-
λαστή. Εἶδες λοιπὸν εἰς τὰς Λύσεις τῶν Ἑβδ.
Διαγωνισμῶν ποῦ ἔδωκα καὶ τὴν Μυτιλήνην
εἰς τὰς Ἐπαρχίας; Φυσικᾶ, δὲν εἶνε πλέον εἰς
τὸ Ἑβωτερικόν. Ἀνγῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα,
εἶνε Ἑλλάς. Ἦ, εἰς ὅλῃον καιρὸν θὰ τὸ βλέ-
πῃς καὶ εἰς τὰς Γεωγραφίας, καὶ εἰς τοὺς
Χάρτας, καὶ παντοῦ. Καίριον ὅμως, διότι τὴν
πρώτην αὐτὴν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἀπελευ-
θέρωσιν τῆς πατρίδος σου τὴν ἡθάρθη, κα-
θὼς μοῦ γράφεις, ἀπὸ τὴν Διάπλασίν σου.
Ναί, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς γραμματό-
σημα.

Ὁραῖον τὸ πρῶτον σου γραμματάκι, Μα-
γεμένη Ἀύρα, καὶ ἐλπίζω, τώρα ποῦ ἔχεις καὶ
αὐτὸ τὸ εὐμορφὸν ψευδώνυμον, νὰ μοῦ γρά-
φῃς τακτικῶς. Ἦ εἰπὸν εἰς τὴν Βαλκανικὴν
Συμμαχίαν ὅτι τὴν συμβουλεύεις «νὰ μὴ δει-
λᾷ, ἀλλὰ νὰ στείλλῃ τὰ ποιήματά της» ἄς
ἀμῃ τὴν ἀρχὴν καὶ ἡ ἀρχὴ εἶνε τὸ ἥμισυ τοῦ
παντός.

Ναί, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, κατὰ λάθος ὁ
Διαγωνισμὸς τῶν Λευκῶν Λέξεων καταλέγε-
ται ὑπὸ τοῦ Ὀδηγοῦ εἰς τοὺς Μικροὺς Δια-

γωνισμοῦς, ἐνῷ εἶνε Μεγάλος (ἔχει δηλαδὴ
τὰ βραβεῖα τῶν Μεγάλων). Διὰ τοῦτο, εἰ-
δες, τώρα τοῦ ἔδωκα καὶ αὐξοῦντα ἀριθμὸν.
Βραβεῖον κτλ. ἐστάλησαν.

Λοιπὸν σύμφωνοι, Τυφῶτα: ὅτι μοῦ στέλ-
λῃς πάντοτε, θὰ μοῦ στείλλῃς συχνά, καὶ δὲν
θὰ σὲ μέλλῃ καθόλου ἂν ἐγκρίνεται ἡ ἀπορρι-
πτικότητα! Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ἐξασκήσῃ. Εἰς
τὴν ἀρχὴν ὅλῃα βεβαίως θὰ ἐπιτυγχάνῃς.
Σιγά-σιγά ὅμως, μὲ τὸν καιρὸν, θὰ φθάσῃς
εἰς σημεῖον νὰ μὴ ζηλεύῃς κανένα. Εἶμαι βε-
βαίως γι' αὐτὸ, διότι ἔχεις παλλὰ προτερήματα.

Καλὰ ἔκαμες νὰ μοῦ ξαναγράψῃς, Ἀπο-
λεσθὲν Ἰδεῶδες. Ἐστὶ νὰ μοῦ γράφῃς συ-
χνά, γιὰ νὰ γνωρισθῶμε καλλίτερα. Μὴν πε-
ριορίζῃσαι ὅμως εἰς τὰ τυπικά. Λέγε μοῦ καὶ
τίποτε παραπάνω. Ἐγὼ σὰς γράφω τόσα καὶ
ξεῦρετε τί σκέπτομαι καὶ τί αἰσθάνομαι! πρέ-
πει νὰ μοῦ γράφῃς καὶ σὰς λίγο ἀπ' ὅλα, γιὰ
νὰ μαθαίνω τὰς ιδέας σου καὶ τὰ αἰσθηματά
σε. Αὐτὸ δὲν ἐννοεῖς καὶ σὺ μὲ τὸ «νὰ γνω-
ρισθῶμε καλλίτερα»;

Τὰ ἐξῆς μοῦ γράφῃς ὁ Ἀσύρματος Τηλέ-
γραφος: «Θὰ σοῦ διηγηθῶ καὶ τὸ πῶς συνέ-
βη εἰς τὴν Χαλιδιχίαν. Ὁ στρατὸς μᾶς κατελάμ-
βανε τὰ διάφορα χωρία τῆς χερσονήσου. Εἰς ἓν
ὅμως χωρίον, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε κανένα Τυρ-
κὸν κάτοικον, θεωρήσαν περιττὸν νὰ κἀνουν
αὐτοῦ τοῦ τύπου. Οἱ κάτοικοι ὅμως, τοῦ ἔχον
καυρὸ ποῦ δὲν ἀντίκρουσαν στρατιωτῆς μᾶς στὸ
χωριὸ τους. Τέλος πάντων, κάποτε οἱ δικοί
μᾶς ἐγγετέθησαν κρηθρὸν διὰ τὰ ζῶα καὶ ἔ-
στειλαν ἓνα στρατιωτὴν εἰς τὸ χωριὸ διὰ νὰ
γοράσῃ. Τί ἔγεινεν ἐπὶ τῇ θέα τοῦ στρατιώ-
του μᾶς, δὲν περιγράφεται! Ὁ διδάσκαλος τοῦ
χωριοῦ τὸν προσεφώνησεν, οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ
μαθήτριαι τοῦ ἔβησαν διάφορα τραγούδια, ὁ
ὁδηγὸς τοῦ ἔκαμε τραπέζι καὶ τὸν ἔβαλε νὰ
κοιμηθῇ σὲ σπῆτι τοῦ καὶ τὸ κυριώτερον, οἱ
κάτοικοι, ἐνῷ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦτο νηστεία
διὰ τὰ Χριστούγεννα, ἔφαγαν γουρουνόπουλο
διὰ νὰ ἐορτάσουν τὸ μέγα γεγονός. Ὅλα αὐ-
τὰ μοῦ τὰ εἶπῃς ἡ μητέρα τοῦ στρατιώτου, ὁ
ὁποῖος τῆς τὰ ἐγραφε. Φαντάσου πὺς αὐτοὶ οἱ
ἀνθρώποι ἐπεριμενῶν τὴν ἐλευθερίαν!...

Κωνσταντῖνος Α. Τσαμ., σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ
κολακευτικά ποῦ γράφεις διὰ τὸν περὶδικόν μου
καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀποστολήν μου. Ὅσον διὰ
τοῦς «φιλόλογους» ποῦ λέγεις ὅτι γράφουν
«εὐποροτικὰ» μυθιστορήματα, σὲ βεβαίως ὅτι
αὐτοὶ ποῦ τὰ γράφουν εἶνε ἀπλῶς γραμματο-
κίπληοι. Οἱ ἀληθινοὶ συγγραφῆς γράφουν μυ-
θιστορήματα καὶ διηγήματα ἀφελήματα, μαρμα-
ρικά, ἐξευγενίζοντα πρᾶγματι ἐκείνων ποῦ τὰ
διαβάζῃς.—Νὰ στείλῃς ἄλλο ψευδώνυμον.

Ἀντιτὴν Εὐχόμε, ἡ ἐπιστολή σου μὲ συνε-
κίνησε πολὺ. Καλλίστα ἐνθυμούμαι τὴν ἀγα-
πητὴν ἀδελφὴν σου, ἡ ὅποια τόσον ἔδρασε
εἰς τὸν κύκλον μᾶς. Ὅπως δὲν μ' ἐλησμώνη-
σατε σεις, ἔτσι δὲν σὰς ἐλησμώνησα κ' ἐγὼ καὶ
σὰς δέχομαι πάλιν μετὰ πάσης χαρᾶς.

Σὲ συγχαίρω, Φοῖβε, ποῦ ἐργάζεσαι τώρα,
διὰ ν' ἀναπληρῇς τὰ κενὰ τῆς ἐπιστρατεύ-
σεως, ὅχι μόνον εἰς τὸ γραφεῖον, ἀλλὰ καὶ εἰς
τὸ ἐργαστάσιον τοῦ πατέρα σου. Σ' εὐχαριστῶ
πολὺ διὰ τὸ ὅρατον αὐτὸ ἄρθρον τοῦ φιλέλ-
ληνος Ἀμερικανοῦ. Τὸ εἶχα διαβάσει ὅμως
ἐλληνικά, διότι μετεφράσθη εἰς τὰς ἐδῶ ἐφη-
μερίδας. Γράφε μοῦ ὅσκις εὐχαίρει.

Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα, ὅτι ἀμὰ προχωρήσῃ ὀλί-
γον ὁ Μικρὸς Τέχνης, θὰ καταλάβετε τὴν
ἐκτάκτως ὁρατὴν ποῦ εἶνε αὐτὸ τοῦ μυθιστο-
ρήματος. Ἰδέτε σήμερον τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ γίνε-
ται μὲ τὴν καταδωσὴν τοῦ Λωρὰν. Καὶ ποῦ
νὰ ἴδῃτε παρακάτω!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ Συμβόλου τοῦ
Χριστιανισμοῦ.—«Ἀνέκδοτον» τοῦ Ἀθανά-
σιου Διακόνου.—«Ἡ θάλασσα» καὶ «Πρὸς τοὺς

ἀνδρείους» τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλῆα.—
«Ἀπὸ τὰ δῶρα τῆς Πρωτοχρονιάς» τῆς Νη-
σιωτοπούλας.—«Χειμωνιάτικη βραδυὰ» τῆς
Υἱῆς Στοιχῆς.—«Ἀπὸ τὸ χωριὸν καὶ
«Ἀληθινοὶ φίλοι» τοῦ Στρατηλάτου Μακεδο-
νίας.—«Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιόν μου» τοῦ Λά-
κωνος τοῦ Πόνου.—Ἱστορικὰ ἀνέκδοτα, Παι-
δικὰ Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐνα συμβᾶν» (δυσ-
νόητον, προπάντων εἰς τὴν ἀρχὴν).—«Παλῆα
καὶ καινούργια χρόνια» καὶ «Διήγημα» (τὸ
ὅρος ἄτεχνον).—«Ζήτω» (ἀνώμαλη στιχοῦρ-
γία).—«Ἡ Νίκη» κτλ. (ἄτετρα ποιήματα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἑθνικὸν Ὀνειρον, ἄ.
(Θεράμδος) Ὑποβόριον Δελφίν, κ. (Σ. Ν.)
Σπᾶθη τοῦ Διαδόχου, κ. (Μ. Ν.) Λάκων τοῦ
Πόνου, κ. (Ν. Ε.) Ἀῖρα τῶν Σπειοῦν, κ.
(Σ. Β.) Μαγεμένη Λύρα, ἄ. (Ε. Κ.) Ἑλλάς
τῶν Ὀρεῶν, κ. (Ζήτω ἡ Νίκη) Ἑλληνικὸς
Στόλος, κ. (Ζήτω ἡ Νίκη) Ἀτρώμης Ἑλ-
λην, ἄ. (Α. Σ.) Ποιμενικὴ Φλογέρα, ἄ. (Β.
Μ.) Ἀκροακτινίδης, ἄ. (Γ. Κ.) Ἀτρώμης
Σωφραῖντα, κ. (Ζ. Ζ.) Νανταὶ τῆς Πρι-
κήπου, ἄ. (Ε. Τ.) Πρόμαχος τῆς Ἐλευθε-
ρίας, ἄ. (Θεράμδος) Ἑθνικὸς Ἑγωῖσμος, ἄ.
(Θεράμδος) Ἀήτητος Εὐχόμενος, ἄ. (Θεράμδος)
Ἀγωνιστὸς Χ., κ. (ὅποιος μ' εὖρε) Ὑποκό-
μις τῆς Βραδελώνης, ἄ. (

πτον γραμματόσημον; πρώτα ἤθελε πεντάλεπτον) Σημῖαν τοῦ Ἀβέρωφ (ἔστειλα ὥραϊα ἡ ἐπιστολή σου διὰ τὴν νίκην τοῦ Σταυροῦ· γράφε ὅμως πλέον εὐάνθρωστα· δυσκολευομαι πολὺ, καὶ σὺ ζημιώνῃς εἰς τὴν Μ.Σ.Σ., διότι τὰ χειρόγραφα σου ἔχουν ἀνάγκην ἀντιγραφῆς· καὶ πόως τὰ τάντιγράφη;) Ἀκροκόρινθον (ὥραϊον ψευδώνυμον ἐδιόλεξες· νὰ τὸ τιμήσῃς καὶ μίαν ἡμέραν νὰ εἶσαι σὺ ὁ ἀλθρινὸς ἀκροκόρινθος...) Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἡπειρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἀστέρα τῆς Ἐλευθερίας (ναί· ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας στόλον ἐπληρώθη μόνον ἑκατὸν ἑνας σελιγκιτῆς· ὁ «διηγηματολόγος» λέγεται κοινῶς «καλαμαράς»; δὲν τὸ πιστεύω) Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα (ἔστειλα) Ἀλατοσιανὴν Μεξικάναν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ωραϊότατον ἱστορικὸν Δελτάριον καὶ διὰ τὴν ἐξήγησίν σου) Ν. Προεστ. (εὐχαριστῶ πολὺ· ἀλθθεια, «λίγο βάρβαρο ἔθιμο», ἀλλὰ πρέπει πρώτα νὰ τὸ καταργήσουν οἱ τύραννοι...) Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα (ἔστειλα· πῶς εἰς τὸν μικρὸν σου ἀδελφόν, ὅτι γρήγορα θὰ δημοσιεύσω καὶ διηγηματάκι διὰ τὴν ἡλικίαν σου) Εἰκοσὴν Πέμπτην Μαοτίου (χαίρω ποὺ εἶσαι καλλίτερα καὶ εὐχομαι νὰ γίνῃς ἐντελὴς καλὰ· δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ὀλέγῃς νὰ ξαναγυρίσῃς εἰς τὸ στρατόπεδον· ἐσὺ ἔκαμες τὸ γρῆος σου εἰς τὴν πατριδα καὶ μὲ τὸ παραπάνω) Ἀ. Ἐλευθ. (ὅ,τι φυλλάδια σου λείπουν, εἰμπαρεῖς νὰ τὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου, στέλλων τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα· σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) Μπουμπουλιναν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἐθνικὸν Ὀνειρον (χαίρω πολὺ) Δοξασμένο 1912 (ἐστάλη ἐπὶ συστάσει· εὖγε διὰ τὸ προοδεῖον ξεσπάθωμά) Ἑλληνικὴν Νίκην (βέβαια, καθὲ ἀρχὴ δύσκολη! ἀλλὰ νὰ ἐπιμείνῃς) Μυρωμένην Χαραυγὴν (αὐτὸ μού ἤρесе καλλίτερα, ἀπὸ τὰ ἐλευθερά· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναί) Ρωμηοπούλαν (νὰ μὴ γράφῃς τὸν ὄνομά σου εἰς κανένα, εἰμπαρεῖς· τὰ ἄλλα δύο ὅμως ποὺ γυρεύεις, εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ ἐπιτρέψω) Ἐνα νῦν Συνδρομητὴν (μ' αὐτὸ τὸ ξεῦρε ὅλος ὁ κόσμος! εἶνε γαλλικὰ μυθιστορήματα, μεταφρασμένα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ· μήπως δὲν βάζω πάντοτε τὸ ὄνομα τοῦ γάλλου συγγραφέως, καθὼς καὶ τοῦ μεταφραστοῦ; καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει ὄνομα, εἶνε γνωστὸν ὅτι μεταφραστὴς εἶνε ὁ κ. Ξενοπούλος) Ἀηλισημένην Κόρην (συμφωνῶ καὶ δὲν σὲ παρεξηγῶ ὅταν δὲν μού γράφῃς· ὅταν ὅμως μού γράφῃς, γράφε μου ὅσα θέλῃς καὶ μὴ φοβάσαι ὅτι θὰ μὲ σκοτίσῃς!) Δημ. Κ. Χονδρόν, Πανελλήνιον Πόθον, Ἀγγελον Ἀγγελινόν, Ἐλισάβετ Σ. Βαλ., Ναυτάκι τῆς Πριγκίπου, Λάκρον τοῦ Πόνου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16ην Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136ος Διαγωνισμός

Δύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αὐτίσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Μαρτίου)

76. Δεξιόγραφος

Εἶμαι Κράτος τῆς Εὐρώπης.
Ἄν προσλάβω ἀντονυμίαν,
Μία πόλις θὰ προβάλλῃ
Παρευθὺς εἰς Θεσσαλίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σχοινοστολιστοῦ Χίου

77. Συλλαβόγραφος

Γράμματα μόνο τρία, ἑλληνικά,
Τὰ πρόστατα νὰ μποῦνε στὴ σειρά
Καὶ πράγμα εἶδα, μ' ἀπορία,
Ὅπου τὸ ἔχει κάθε οἰκία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλλης

78. Μεταγραμματισμός

Βγάζεις γάμα, κάππα βγάζεις
Κ' ἕνα πράγμα εὐθὺς κυττάζεις
Ποῦ τὸ στόμα σου θάφ' ἰση,
Εἰς τ' αὐτὰ του νὰ καθήσῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγαμένο Φουλί

79. Ἀναγραμματισμός

Ποτάμι ἀγίασμένο
Τὸ ἀναγραμματίζω,
Καὶ ἄλλο ξακουσμένο
Ποτάμι σχηματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σουλφίδος

80. Δικτυωτὸν

Τὸ πρῶτόν μου μιὰ γόρρα
Ποῦ παλληκάρια βγάζει·
Τὸ δεύτερόν μου εἶνε
Ἰγγρόν κ' εὐωδιάζει·
Τῆς φύσεως τὸ τρίτον
Σχημαίνει ἡσυρίαν·
Τὸ τέταρτόν μου ῥήμα
Ποῦ κάμνει... ἀνησυρίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τοῦ 21

81. Ἐξάγωνον

*** = Θεός.
*** = Ὀμηρικὸς ἥρωες.
*** = Προφήτης.
*** = Δένδρον ὀπωροφόρον.
*** = Χρονικὴ διαίρεσις.

Καὶ καθέτως σχηματίζονται τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

82—86. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκαστὴν τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ῥῆμα, ὄρα, ἀρα, Ἰος, Ἰων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωροστατεῖρος Στρατηλάτου

87. Τριπλὴ Ἀκροστοιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δευτέρω γράμματα ὀμηρικὴν βασιλισσαν καὶ τὰ τρίτα ἄγριον ζῷον.

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 2, Ὄρος τῆς Ἑλλ. Χερσονήσου· 3, Ἀκρωτήριον τῆς Μ. Ἀσίας· 4, Ζῶον φορτηγόν· 5, Πόλις ἀρχαία τῆς Προποντιδῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἀγρα

88. Φωνηεντόλιπον

τ - νκν - τς - πθμς - πν - νκν - * - κλλστ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αὔρας

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-

αἰρέσεως τοῦ 1912, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Παρατείνεται μέχρις ἐξαντλήσεως τῶν ὑπολειπομένων

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀρχικῶς διατεθέντων 750 Τόμων τοῦ Προνομίου, ὑπολείπονται ἀκόμη ὀλίγοι, τὸ Προνόμιον παρατείνεται μέχρι τῆς ἐξαντλήσεως καὶ τούτων. Ἐπομένως οἱ ἐγγραφέντες καὶ οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τὸ 1913 δύνανται ἀκόμη νὰγοράσουν τοὺς Τόμους τῶν ἐτῶν 1899—1912, ἕκαστον ἄδειον ἀντὶ φρ. 4 καὶ χρυσὸ ὀδετον ἀντὶ φρ. 7. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ὑπολείπομενοι Τόμοι εἶνε ὀλίγοι, ὥστε θὰ παρουν μόνον ὅσοι προγοράσουν. Μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν διατεθειμένων ἀντιτύπων θὰ πωλοῦνται μόνον εἰς τὴν ἀρχικὴν των τιμῇ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ανταλλάσσωμεν Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλας τὰς συνδρομητρίδας τῆς Διαπλάσεως.
Σπάθη τοῦ Διαδύχου (11' 38)

Χαίρε Ἑλληνικὴ Καρδιά. Καλῶς ἤλθες.
Ἐπιστολήν σου ἔλαδον· κάρτες ἔστειλα. Ἐύχαριστοῦμεν διὰ ψήφους. Ζήτω ὁ «Θεῖαμβρος»!
Ἑλλάς τοῦ Μέλλοντος

ΑΤΤΙΚΗ ΔΥΣΙΣ

Ἐποψηφία Δημοψηφίσματος

Αγαπητοὶ μου φίλοι, ἐλπίζω ὅτι πάντες καὶ πᾶσαι θὰ ψηφίσετε τὸ ψευδώνυμόν μου κατὰ τὰς τελικὰς ἐκλογάς. Ἀττικὴ Δύσις

Ἠλῶ ὅτι ἔλλαξα ψευδώνυμον.—Ἀναστηθεῖσα Ἡπειρος, πρῶτην Ὀνειρεμένη Ἑλλάς (11' 42)

Αγαπητὴ Α. Αἰγιαλέ, σοὺ εὐχομαι ἔτη μαθουσιάζειν γιὰ τὴ γοερινή σου γιορτή.—Ἀναστηθεῖσα Ἡπειρος. (11' 43)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 6ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 65)

ΛΘΗΝΩΝ: Ἀλογ. Ε. Διομαντῆς, Ἰππότης τοῦ Μεσσηνίου, Ἀπολοσθὲν Ἰδεώδης, Πίπης Ν. Περασίτης, Νικόλ. Φραγκονικολόπουλος, Ἀττομήτος Σωφραξέττα, Ἐδοξον Γεωργίου, Δημ. Ματθόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰσιμήνη Γ. Βραχνού.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Ντῆξι Λεβῆς, Ἀποστόλος Ἐλευθεριάδης, Β. Κουτσουβέλης, Α. Ἐλευθεριάδης.

ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ: Κατίνα Α. Ἀδαμίδου.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Μυρσίνη Α. Ἀμπελοργράβη,

Διον. Ι. Κλάδης

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σ. Κουτσουλέντης, Γ. Θ. Κόλλας.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατριτὸ Ναυτοπούλου.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γεώργ. Παπαγεωργίου, Θεοδ.

Ι. Ἀνδρεάδης.

ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ἀθαν. Στ. Παπαγιάννης, Βασ.

Ἡλ. Τράμπας.

ΥΔΡΑΣ: Ἀθανασία Ι. Ράλλη, Γε. Γ. Ἀρμυράνης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἐλένη Χ. Φραγγίω, Π. Τυπάλδος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ: Ἀσπὴ τῆς Ἐλευθερίας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἐλευθέριος Βλαχολεβιάδης.

ΡΟΔΟΥ: Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος (3-4)

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐεργετῶν ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν ὕδα ΓΡ. Γ. ΑΡΜΥΡΑΝΤΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.

Πλεονάζουν λεπτὰ 60.

Οἱ ἀποστελλαντὲς ἀνεῖν δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστελλαντὲς πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτὰ ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰ).